Γιογιὲ ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἰταλία ἔνδοξος γιὰ τοὺς ἡρωϊσμοὺς ποὺ εἶχε ἐπιδείξει στοὺς πολέμους ποὺ ἔγιναν ἐκεῖ. Ἦταν ἕνας νέος μὲ ὁρμητικὸ καὶ ἀτίθασσο χαρακτῆρα καὶ ἀπελάμβανε τὴν ἰδιαίτερη εὔνοια τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδε τὴ ντὲ Λόρμ, ὁ χαρακτήρ του ἄλλαξε, ἔγινε ἀγνώριστος. Κατήντησε ἡ σκιά της ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε παντοῦ, ἐμονομάχησε δυὸ φορὲς γιὰ χάρη της, ἦταν πρόθυμος νὰ τῆς εἶνε κυριολεκτικὰ σκλάβος. Καὶ ἔγινε πραγματικὰ σκλάβος της, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐπιτύχῃ τίποτε ἀπὸ μέρους της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ παύσῃ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἐπετύχαινε κάτι. Καὶ πραγματικὰ ὁ φτωχὸς ἥρως τὰ ἐπέτυχε ὅλα κοντά της, τὴν οἰκειότητα, τὴ φιλία, ἐκτὸς μονάχα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι : ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτά της...

Ὑπάρχει μιὰ παράδοση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ Μαριὸν ντὲ Λόρμ παντρεύθηκε τρεῖς φορές. Ἡ παράδοση αὐτὴ εἶνε ἐσφαλμένη. Ἡ ντὲ Λόρμ δὲν παντρεύθηκε ποτέ της. Ἔζησε ζωὴ ἐλεύθερη, ἐγνώρισε πολλοὺς ἄνδρες, ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ἦταν σπάταλη, ἀγαποῦσε τὴν πολυτέλεια, εἶχε μεγάλες φιλοδοξίες, ἀπελάμβανε τὴ ζωὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀπόψεις.

Ἐν τούτοις, μ' ὅλο ποὺ ἐπερνοῦσε μιὰ τέτοια ζωή, μ' ὅλο ποὺ πολλὰ σκάνδαλα δὲν ἔλειψαν γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά της, ὡστόσο, ἡ Μαριὸν ντὲ Λόρμ ἐκρατοῦσε ὅλους γύρω της σὲ ἀπόσταση καὶ ἐνέπνεε πάντοτε τὸ σεβασμό. Ὑπῆρχαν καὶ τότε στὴ Γαλλία, στὸν αἰῶνα ἐκεῖνον τῶν ἀπολαύσεων καὶ τῶν ἐλεύθερων ἠθῶν, ἄνθρωποι μὲ αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχές, αὐστηροὶ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ἕνας τέτοιος ἄμεμπτος καὶ εὐσέβαστος προσβύτης ἦταν ὁ Πρόεδρος ντὲ Μέσιμ, ὁ ἀνώτατος δικαστικὸς τῆς Γαλλίας.

Μιὰ μέρα ἡ Μαριὸν ἐπῆγε στοῦ Προέδρου γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μιὰ χάρη. Ὁ ἀδελφός της βρισκόταν στὴ φυλακὴ γιὰ τὰ χρέη ποὺ εἶχε κάνει. Ἡ ντὲ Λόρμ, ποὺ ποτὲ δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς δικούς της, παρεκάλεσε τὸν κ. ντὲ Μέσιμ νὰ τὸν ἀποφυλακίσῃ.

Ὁ σεβαστὸς δικαστικὸς ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ γυναίκα αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία ἐβούιζε ὁλόκληρη ἡ Γαλλία. Ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τὸ πνεῦμα της, συνωμίλησε ἀρκετὴ ὥρα μαζύ της καὶ στὸ τέλος τὴ συνώδευσε ὡς τὸ δρόμο καὶ τὴν ἐβοήθησε ν' ἀνεβῇ στὸ ἁμάξι της κρατῶντας τὸ καπέλλο στὸ χέρι του.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε φιλῶντας τὸ λεπτό της χέρι, πῶς μπόρεσα νὰ ζήσω ὡς αὐτὴν τὴν ὥρα χωρὶς νὰ σᾶς ἔχω ἰδῆ !...

Καὶ τὴν ἴδια μέρα ὁ ἀδελφὸς τῆς ντὲ Λόρμ ἦταν ἐλεύθερος.

***

Ἡ διάσημη αὐτὴ γυναίκα ἀπέθανε σὲ ἡλικία τριάντα ἐννέα χρονῶν, ὡραιότερη παρὰ ποτέ. Ὑπάρχει ἡ παράδοση πὼς τάχα ἡ Μαριὸν ἔζησε ἑκατὸν τρία χρόνια. Θὰ ἔζοῦσε ἀσφαλῶς ἂν ἡ ἴδια δὲν ἀσκότωνε τὸν ἑαυτό της μὲ μιὰ ἀπρονοησία ποὺ τῆς ἐστοίχισε τὴ ζωή. Ἔδινε τὴ μεγαλείτερη σημασία στὴν ὠμορφιά της καὶ μεταχειριζότανε ἄπειρα φάρμακα γιὰ νὰ τὴ διατηρῇ. Μιὰ μέρα ἔπῆρε μιὰ μεγάλη δόση ἀπὸ ἕνα φάρμακο ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἕνας γιατρὸς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ὡς ἐπάγγελμά τους νὰ ἀξιοποιοῦν τὸν κόσμο, καὶ δηλητηριάσθηκε.

Ἔμεινε τρεῖς μέρες στὸ κρεββάτι καὶ ἐξομολογήθηκε περισσότερες ἀπὸ δέκα φορές : ἡ κακομοίρα μόλις τὴν ἄφηνε ὁ πνευματικός της, θυμόταν πάντοτε καὶ μιὰν ἁμαρτία της ποὺ εἶχε ξεχάσει προτήτερα νὰ ἐξομολογηθῇ...

Ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρες ὧρες κόσμος ἄπειρος μπαινόβγαινε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ ξαπλωμένη στὸ νεκρικό της κρεββάτι μὲ ἕνα παρθενικὸ διάδημα γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

Ἡ καλύτερη ἀριστοκρατία συνώδευσε τὴν κηδεία της.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟΥ

Ἕνας ἀγράμματος καπουτσίνος μοναχὸς κατώρθωσε ν' ἀποστηθίσῃ κάποια θρησκευτικὴ ὁμιλία, τὴν ὁποίαν ἀπήγγελλε—πάντοτε τὴν ἴδια—περιφερόμενος στὰ διάφορα μέρη.

Κάποτε, ποὺ τὴν ὁμιλία του αὐτὴ ἀπήγγειλλε καὶ σὲ μιὰ κωμόπολη ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου, τόσος ἦταν ὁ ἐνθουσιασμός τους, ὥστε ὁ δήμαρχος τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ γιὰ νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ τὴν ἑπομένην.

Ὁ καπουτσίνος δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ πῇ οὔτε λέξη ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε συνηθίσει νὰ παπαγαλίζῃ. Δὲν τάχασε ὅμως. Τὴν ἄλλη μέρα συνωφρυωμένος καὶ ξεροβήχοντας, ἀνέβηκε στὸ βῆμα καὶ ἄρχισε τὴν ὁμιλία του ἔτσι :

— Ἀδελφοί, λέει πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθην ὅτι διάφοροι κακόβουλοι διέσπειραν τὴ φήμη ὅτι εἶμαι ἄθεος καὶ ὁμιλῶ *πάντοτε* ἐναντίον τῆς θρησκείας μας, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπαναλάβω ὅσα σᾶς εἶπα χθές.

Καὶ ἐπανέλαβε τὸ συνηθισμένο του λόγο, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀπαγγείλλει καὶ τὴν προηγουμένην.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Ὁ τσάμικος. Ὁ Μουχτὰρ θυμώνει. Καραϊσκάκης καὶ Ἀλῆ Πασσᾶς. Ἡ γλῶσσα τοῦ Καραϊσκάκη. Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι. Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὁ Καραϊσκάκης γιὰ τοὺς νόθους. Ἡ Μαριώ. Ὅπου ἡ κυρὰ Γκόλφω θυμώνει. — «Ἔγνοια σου βρέ..»

Δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα τοῦ ἥρωος τῆς Ἐπαναστάσεως Γεωργίου Καραϊσκάκη :

Στὰ Γιάννενα, τὸν καιρὸ τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ, ὁ Καραϊσκάκης, νέος ἀκόμα, χόρευε μιὰ φορὰ μ' ἄλλα μαζὺ παλληκάρια. Ἐνῶ ἔσερνε, μπροστινὸς, τὸν τσάμικο κ' ἔκανε πολλοὺς γύρους «*στὸν τόπο*», ὅπως λένε, πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ κι' ὁ Μουχτὰρ πασσᾶς, γυιὸς τοῦ Ἀλήπασσα. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φουστανέλλα τοῦ στριφογυρίζοντος Καραϊσκάκη σηκώθηκε τὸν ἀνήφορο καὶ φάνηκαν τὰ κοντοβράκια του. Ὁ Μουχτὰρ πασσᾶς πειράχθηκε. Πῆγε στὸν πατέρα του καὶ παραπονέθηκε. Τότε ὁ Ἀλήπασσας φωνάζει τὸν Καραϊσκάκη, καὶ θυμωμένος τοῦ λέει :

— Τί ἔκανες βρὲ παληόγυφτε, στὸ γυιό μου ;

— Τίποτα, πασσᾶ μου, λέει ὁ Καραϊσκάκης. Δὲν τὸ ἤθελα. Χόρευα κι' ἔκανα ἔτσι μιὰ φορά... (κ' ἔφερε μιὰ γύρα) Τότε πέρναγε ὁ γυιός σου, ὁ Μουχτὰρ πασσᾶς, εἶδε... ὅ,τι εἶδε καὶ θύμωσε. Τί φταίω ἐγὼ ὁ μαῦρος ;...

Ὁ Ἀλήπασσας ἔσκασε στὰ γέλια.

— Πῶς ἔκανες, ὠρὲ μπίρο μ' ; Κάνε το πάλι ὠρέ ! τοῦ φώναξε.

— Ἔτσι, πασσᾶ μου...

— Κάνε το ἄλλη μιὰ φορά, ὠρὲ Γιῶργο !... Μπράβο, ὠρὲ Γιῶργο !... Αἴνετε τώρα.

Καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τὸν τιμωρήσῃ.

***

Κάποτε ὁ Μεγαπᾶνος, ἄρχοντας ἀπὸ τὸ Κάρλελι τῆς Ἀκαρνανίας, διαβόητος γιὰ τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες, εἶπε στὸν Καραϊσκάκη :

— Βρὲ Καραϊσκάκη δὲν μαζεύεις λίγο τὴ γλῶσσα σου ;

— Ἄμα μαζέψῃς ἐσὺ τὴ βρακοζώνα σου, θὰ μαζέψω κ' ἐγὼ τὴ γλῶσσα μου, τοῦ εἶπε ὁ Καραϊσκάκης.

Κι' ὁ Μεγαπᾶνος ποὺ κατάλαβε τὸ πείραγμα ἐλούφαξε.

***

Ρώτησαν κάποτε τὸν Καραϊσκάκη πῶς, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ πολέμου, μπορεῖ νὰ γίνῃ μεγάλος καὶ ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψη. Κι' ὁ Καραϊσκάκης ἀποκρίθηκε :

Φρόνιμος καὶ παλληκάρι
πλούσιος καὶ γαλαντόμος
μέγας γίνεται στὸν κόσμο.

***

Ρωτήσανε μιὰ φορὰ τὸν Καραϊσκάκη ποιὰ πρέπει νὰ εἶνε τὰ χαρίσματα τοῦ ἀρχηγοῦ. Κι' αὐτὸς ἀπάντησε :

— «Ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος πρέπει νὰ ἔχῃ φρονήματα πετεινοῦ (γιὰ νὰ ἐξουσιάζῃ), καλωσύνη σκύλλου (γιὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν), παληκαριὰ καὶ θεωρία λιονταριοῦ (γιὰ νὰ τὸν σέβουνται καὶ νὰ τὸν φοβοῦνται), ὕπνο καὶ περπάτημα λαγοῦ (γιὰ νὰ εἶνε ἄγρυπνος καὶ γρήγορος), καὶ πονηρία γυνοίκας (γιὰ νὰ ξεγελάῃ καὶ νὰ σέρνει τοὺς ἀνθρώπους του)» !...

***

Ὁ Καραϊσκάκης, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἦτο νόθος, ἔλεγε γιὰ τοὺς νόθους : .

— «Καθὼς ἡ φύση δέχεται τὰ κεντρώματα καὶ δείχνει τὰ μπολιασμένα δένδρα πιὸ καλὰ ἀπὸ τ' ἄγρια, ἔτσι κι' ὁ Θεὸς κάνει πολλὲς φορὲς τὰ νόθα παιδιὰ πιὸ ἄξια ἀπ' τ' ἄλλα, τὰ γνήσια» !

***

Ὁ Καραϊσκάκης σεὶς ἐκστρατεῖες του εἶχε πάντα μαζύ του μιὰ Τουρκοπούλα βαφτισμένη, ποὺ τὴν ἔλεγαν Μαριώ. Αὐτὴ ἦταν ντυμένη φουστανέλλες, σὰν ἄνδρας, κι' εἶχε τ' ὄνομα Ζαφείρης ἀνάμεσα στὰ παλληκάρια. Κάποτε ὁ Καραϊσκάκης κατάλυσε στὸ σπίτι του, μὲ κάμποσα ἀπ' τὰ παλληκάρια του. Πάει τότε ὁ Ζαφείρης στὸ μαγερειό καὶ ρίχνεται στὶς δουλεῖες καὶ τὶς ἀρχίζει στὰ φιλιά ! Βάνουν τὶς φωνὲς ἐκεῖνες καὶ τρέχουν στὴν καπετάνισσα. Τρέχει κ' ἡ κυρὰ Γκόλφω, ἡ Καραϊσκάκαινα, στὸ στρατηγὸ κατεθυμωμένη :

— Τὶ πράγματα εἶνε αὐτά ; τοῦ λέει, τὰ παλληκάρια σου *παλεύουν* τὶς ψυχοπόρες μου !

— Ἔγνοια σου, βρέ, τῆς λέει ὁ στρατηγός, εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ σένα ἐδῶ... Μὴ θυμώνεις.

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ συκοφαντία ὁμοιάζει μὲ τὸ κίβδηλο νόμισμα. τὸ ὁποῖο δὲν τολμάει κανένας νὰ κατασκευάσῃ μόνος του. Ὅταν ὅμως πέσει στὰ χέρια του τὸ θέτει σὲ κυκλοφορία χωρὶς καμμιὰ ντροπή.